

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 25, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:7252](#) 11-11-2025

Hof houdt vordering verklaring voor recht tot erkenning vordering aan, mede omdat onduidelijk is hoe het faillissement wordt afgewikkeld

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2413](#) 07-10-2025

Vernietiging faillissement, matiging salariskosten curator

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2001](#) 20-05-2025

Afwijzing verzoek tot faillietverklaring door het hof bekrachtigd

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:13567](#) 21-11-2025

Eiser wordt op grond van artikel 28 lid 1 Fw in de gelegenheid gesteld de curator op te roepen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:22006](#) 20-11-2025

Rechtbank verlengt tweemaal de inbewaringstelling

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:7638](#) 19-11-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid: schaduwboekhouding geen belangrijke oorzaak faillissement

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:21657](#) 18-11-2025

Prejudiciële vragen over gevolgen vrijwillige overname klantenbestand failliete energieleverancier

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:13206](#) 14-11-2025

Afwijzing verzoek tot ontslag curator in de Vapiano-faillissementen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:13495](#) 30-10-2025

Omzetting faillissement in WSNP, verkorting looptijd. Met wenk

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:5486](#) 29-10-2025

Vestiging hypotheekrecht voor schuld van een ander: rechtshandeling anders dan om niet?

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:9817](#) 08-10-2025

Schorsing Europese betalingsbevelprocedure

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:13220](#) 03-10-2025

Kort geding: beslag op woning na vernietiging verkoop aan zoon blijft in stand (art. 2:248 lid 9 BW)

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid: schaduwboekhouding geen belangrijke oorzaak faillissement

De administratieplicht en de boekhoudplicht zijn geschonden, maar de (indirecte) bestuurders hebben andere belangrijke oorzaken van het faillissement aannemelijk gemaakt. Zij zijn daarom niet aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW. De bestuurders zijn wel aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW, omdat omzet van de vennootschap is doorgeleid naar de privérekening van een van de bestuurders. De bestuurders stellen dat zij een verrekenbare tegenvordering hebben, omdat vanaf de privérekening ook kosten van de vennootschap zijn voldaan. De bestuurders worden in de gelegenheid gesteld bewijs te leveren voor deze tegenvordering.

Deze uitspraak is een tussenvonnis van de rechtbank Oost-Brabant in een zaak betreffende aansprakelijkheid van drie (indirect) bestuurders.

A was een aannemingsbedrijf dat zich bezighield met aannemingsprojecten in de burgerlijke utiliteitsbouw. Gedaagde 3 was bestuurder van A, gedaagde 1 en gedaagde 2 zijn gezamenlijk bestuurders van gedaagde 3 en dus indirect bestuurder van A. Op 14 september 2021 is A in staat van faillissement verklaard en is een curator aangesteld. De curator heeft vervolgens bij de gefailleerde onderzoek verricht naar mogelijke oorzaken van het faillissement.

Naar aanleiding van dit onderzoek heeft de curator gedaagden in juni 2024 gedagvaard. De curator vordert primair dat de rechtbank voor recht verklaart dat gedaagden hun taak als bestuurder van A onbehoorlijk hebben vervuld als bedoeld in artikel 2:248 BW. Subsidiair vordert de curator dat de rechtbank voor recht verklaart dat gedaagden hun taak als bestuurder van A onbehoorlijk hebben vervuld als bedoeld in artikel 2:9 BW. Daarnaast vordert de curator dat gedaagden hoofdelijk aansprakelijk worden gesteld voor de daardoor ontstane schade.

De curator onderbouwt de primaire vordering door te stellen dat gedaagde 3 haar taak onbehoorlijk heeft vervuld doordat niet is voldaan aan de administratieplicht (art. 2:10 BW) en de publicatieplicht (art. 2:394 BW). Volgens de curator bestaat de schending van de administratieplicht uit drie onregelmatigheden: (i) op diverse facturen op naam van A is het privébankrekeningnummer van gedaagde 1 vermeld, (ii) contante betalingen zijn niet verwerkt in een kasboek, en (iii) de administratie van A was niet bijgewerkt. Gedaagde 3 betwist deze onregelmatigheden en stelt dat de administratieplicht niet is geschonden.

De rechtbank komt tot het oordeel dat niet is voldaan aan zowel de administratieplicht als de publicatieplicht. De rechtbank acht de schending van de administratieplicht bewezen, omdat niet alle vorderingen en schulden van de vennootschap zijn geadmistreerd in de boeken, terwijl zakelijke vorderingen op privérekeningen werden ontvangen. Dit levert al een schending van de administratieplicht op. Daarnaast is niet gemotiveerd betwist dat de jaarrekeningen over enkele jaren niet zijn gedeponeerd. De rechtbank houdt het er daarom voor dat ook de publicatieplicht is geschonden.

Het niet voldoen aan de administratieplicht en/of de publicatieplicht heeft tot gevolg dat (weerlegbaar) wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is. Gedaagden betwisten echter dat deze schendingen een belangrijke oorzaak van het faillissement vormden en stellen dat het faillissement met name is veroorzaakt door kwestie B.

Als gevolg van een miscommunicatie met de advocaat van A is verstek verleend, waarna A bij verstekvonnis werd veroordeeld tot betaling van ruim € 255.000 aan B. A is tegen dit vonnis in verzet gekomen, maar is in de tussentijd failliet verklaard. De curator heeft de procedure in reconventie niet overgenomen. B heeft op basis van het verstekvonnis herhaaldelijk beslag gelegd op bankrekeningen van A. Met de aankondiging van de openbare verkoop van essentiële bedrijfsmiddelen heeft B de doodsteek toegebracht aan A. Uiteindelijk heeft B een faillissementsverzoek ingediend dat is toegewezen.

De rechtbank oordeelt dat gedaagden aannemelijk hebben gemaakt dat andere feiten of omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. De rechtbank acht andere kwesties, zoals kwestie B, de miscommunicatie met de advocaat en de oplopende fiscale schulden van A belangrijke oorzaken van het faillissement. Hoewel wel sprake is van onbehoorlijk bestuur, is dit geen belangrijke oorzaak van het faillissement. Daarmee is niet voldaan aan de eisen van artikel 2:248 BW en wijst de rechtbank de primaire vordering af.

Vervolgens gaat de rechtbank in op de subsidiaire vordering. De curator stelt dat de bestuurders intern aansprakelijk zijn jegens de vennootschap op voet van artikel 2:9 BW en

dat hun een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Hij voert hiervoor geen andere feiten en omstandigheden aan dan hiervoor besproken. Het totaal van de schade begroot de curator op het totaal van de omgeleide omzet, nu volgens hem een bedrag van € 124.681,24 aan zakelijke gelden op een privérekening is ontvangen. Gedaagden stellen daartegenover dat het bedrag aan omzet dat in privé is ontvangen maximaal € 16.000 bedraagt. De rechtbank is van oordeel dat de vordering van € 124.681,24 onvoldoende is weersproken en derhalve vaststaat.

Wel stellen gedaagden dat zij tegenvorderingen hebben ter hoogte van € 152.468,87, omdat zakelijke kosten zijn betaald vanaf de privérekening en deze steeds zijn verrekend. Gedaagden werken naar eigen zeggen alsof het geen vennootschap was, maar een eenmanszaak waar alles op één hoop gaat en door elkaar loopt. De rechtbank is van oordeel dat gedaagden deze tegenvorderingen voldoende hebben onderbouwd. De curator heeft de tegenvorderingen echter gemotiveerd betwist en erop gewezen dat onderliggende informatie en documentatie ontbreken. Omdat de bewijslast voor deze tegenvorderingen op gedaagden rust, draagt de rechtbank hun op bewijs te leveren.

De rechtbank oordeelt dat de vordering tot betaling van het gehele boedeltekort moet worden afgewezen en draagt gedaagden op te bewijzen dat de beweerde tegenvorderingen gerond zijn. De rechtbank houdt iedere verdere beslissing aan.

D.R.C. Smit, december 2025

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 19-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:7638

Zaaknummer: C/01/407317 / HA ZA 24-514

Rechters: L.S. Frakes

Advocaten: C.W.H.M. Uitdehaag en R.C.M. Michielsen

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Eiser wordt op grond van artikel 28 lid 1 Fw in de gelegenheid gesteld de curator op te roepen

Eiser heeft een verklaring voor recht gevorderd. De kantonrechter overweegt dat dit geen verbintenis uit de boedel is, zodat artikel 29 Fw niet van toepassing is. Eiser wordt op grond van artikel 28 lid 1 Fw in de gelegenheid gesteld om de curator op te roepen.

De eiser in deze kwestie heeft een verklaring voor recht gevorderd dat Adis B.V. aansprakelijk is voor de schade die hij heeft geleden en nog zal lijden door een auto-ongeluk dat hem is overkomen tijdens de uitoefening van zijn werkzaamheden. Hangende de procedure is Adis B.V. failliet verklaard. De kantonrechter overweegt dat de procedure niet ziet op een geldvordering en daarom geen verbintenis uit de boedel ten doel heeft. Artikel 29 Fw is daarom naar het oordeel van de kantonrechter niet van toepassing. De eiser is op grond van artikel 28 lid 1 Fw bevoegd schorsing te vragen en de curator op te roepen. De kantonrechter stelt de eiser in de gelegenheid te laten weten of hij dit wil doen, de procedure wil intrekken of wil doorprocederen tegen Adis zonder dat een veroordeling rechtskracht heeft tegenover de boedel (art. 25 lid 2 Fw).

H.J. de Kloe, december 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:13567

Zaaknummer: 11761069 CV EXPL 25-14100

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: Y. Yavuziğitoğlu

Wetsartikelen: 28 Fw en 29 Fw

RECHTSPRAAK

Vernietiging faillissement, matiging salariskosten curator

Een schuldenaar stelt met succes hoger beroep in tegen zijn faillietverklaring. De faillissementskosten worden ten laste van de geïntimeerden gebracht. Wel matigt het hof het salaris van de curator.

Een natuurlijke persoon is op verzoek van twee andere natuurlijke personen in staat van faillissement verklaard. De schuldenaar ('appellant') komt in hoger beroep tegen de faillietverklaring. De grond die appellant aanvoert, is dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat summierlijk is gebleken van een opeisbaar vorderingsrecht van geïntimeerden. Ter zitting in eerste aanleg is erkend dat geïntimeerde 1 geen opeisbare vordering heeft. Ook het hof gaat daarvan uit. De vraag is daarom of geïntimeerde 2 een opeisbare vordering heeft, omdat dit een voorwaarde is voor de faillietverklaring. Het verweer van appellant dat geïntimeerde 2 geen lening aan hem heeft verstrekt maar aan 'zijn' vennootschap, slaagt niet. Wel slaagt het verweer dat de vorderingen van geïntimeerde 2 zijn verjaard. Het hof oordeelt daarom dat het faillissement onbevoegdlijk is aangevraagd en ten onrechte is uitgesproken.

De faillissementskosten worden ten laste van geïntimeerden gebracht (art. 15 lid 3 Fw). Het hof overweegt daarbij dat het op grond van artikel 15 lid 3 Fw (kennelijk in verbinding met art. 71 lid 3 Fw) het salaris van de curator mag matigen. Daartoe gaat het hof over, omdat het aantal gedeclareerde uren het hof hoog voorkomt. De curator was op de hoogte van het ingestelde hoger beroep en meende ook dat dit kansrijk was. De curator had zich daarom terughoudend moeten opstellen bij het verrichten van werkzaamheden, maar het aantal gedeclareerde uren geeft naar het oordeel van het hof geen blijk van een dergelijke terughoudendheid. Het voorgestelde salaris van € 14.224 inclusief btw (ruim 48 uur) wordt gematigd tot € 10.000 inclusief btw.

H.J. de Kloe, december 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2413

Zaaknummer: 2090.358.552/01

Rechters: J.S. Honée, H.J. van Harten en A.J. Berends

Advocaten: J.C.J. van de Rakt en P.A. Visser

Wetsartikelen: 8 lid 1 Fw, 15 lid 3 Fw en 71 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Omzetting faillissement in WSNP, verkorting looptijd. Met wenk

De rechtbank wijst een verzoek tot omzetting van een faillissement in de WSNP toe (art. 15b Fw) en verkort de looptijd van de WSNP met veertien maanden vanwege afdrachten die zijn gedaan tijdens het faillissement.

Een natuurlijke persoon die failliet is verklaard, heeft op grond van artikel 15b Fw verzocht het faillissement op te heffen onder het gelijktijdig uitspreken van de toepassing van de schuldsaneringsregeling (WSNP). De rechtbank wijst het verzoek toe en verkort daarbij de termijn van de schuldsaneringsregeling met veertien maanden. De reden hiervoor is dat de schuldenaar heeft voldaan aan haar inspanningsverplichting gedurende het faillissement, omdat ze steeds fulltime heeft gewerkt. Ook heeft ze (gedeeltelijk) aan haar afdrachtverplichting voldaan. Gelet op het maandelijkse vrij te laten bedrag en het totale bedrag dat is gespaard, verkort de rechtbank de termijn met veertien maanden.

Wenk

Opgemerkt zij dat de rechtbank met deze uitspraak niet de beantwoording van prejudiciële vragen over dit onderwerp afwacht. Op 19 november 2025 heeft A-G De Bock geconcludeerd in lijn met de uitspraak van de rechtbank (ECLI:NL:PHR:2025:1279), maar het arrest van de Hoge Raad laat nog op zich wachten.

H.J. de Kloe, december 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:13495

Zaaknummer: FT EA 24/75

Rechters: J.T.P. Pot

Wetsartikelen: 15b Fw en 349a Fw

RECHTSPRAAK

Schorsing Europese betalingsbevelprocedure

Een procedure tegen een Duitse vennootschap is al ruim een jaar geschorst in verband met de opening van een insolventieprocedure. De rechtbank overweegt dat de eiser daarom kan volstaan met het voortzetten van de procedure tegen de andere gedaagde, een natuurlijke persoon. De eiser wordt in de gelegenheid gesteld zich hierover uit te laten.

V.G.A.A. B.V. is een Europese betalingsbevelprocedure begonnen tegen de vennootschap naar Duits recht In-Trauma Medtec Solutions GmbH ('In-Trauma') en een natuurlijke persoon. Omdat gedaagden verweer hebben gevoerd, is de zaak verwezen naar de rolzitting van de rechtbank. Gedaagden zijn niet op rol de verschenen, zodat zij op grond van artikel 6 lid 3 van de Uitvoeringswet verordening Europese betalingsbevelprocedure ('Uitvoeringswet') bij exploit moeten worden opgeroepen. In beginsel moet V.G.A.A. op grond van artikel 6 lid 4 Uitvoeringswet een conclusie van eis nemen.

Op 1 september 2024 is echter in Duitsland een insolventieprocedure geopend tegen In-Trauma. Op grond van artikel 18 IVO II en artikel 32 Fw, zijn artikel 27 t/m 31 Fw van overeenkomstige toepassing. De procedure tegen In-Trauma is daarom op 1 september 2024 geschorst op grond van artikel 29 Fw. In beginsel kan V.G.A.A. volstaan met het oproepen en nemen van een conclusie van eis tegen de gedaagde natuurlijke persoon. V.G.A.A. wordt in de gelegenheid gesteld zich hierover uit te laten.

H.J. de Kloe, december 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:9817

Zaaknummer: C/05/455072 / HA ZA 25-320

Rechters: I.W.M. Olthof

Advocaten: R. Stekelenburg

Wetsartikelen: 27 t/m 32 Fw, 18 IVO II en 6 lid 3 van de Uitvoeringswet verordening Europese betalingsbevelprocedure

RECHTSPRAAK

Prejudiciële vragen over gevolgen vrijwillige overname klantenbestand failliete energieleverancier

De kantonrechter bij de rechtbank Den Haag wil prejudiciële vragen stellen aan de Hoge Raad over de rechtsgevolgen van een vrijwillige overname van een klantenbestand na faillissement van een energieleverancier. Aanleiding is een geschil tussen een consument en Innova Energie B.V. ('Innova').

De consument had een contract met SEPA Green Energy B.V. ('SEPA'), dat in december 2021 failliet ging. De curator verkocht het klantenbestand aan Innova, die hogere tarieven aan haar consumenten rekende dan SEPA. De consument stelt dat Innova de oorspronkelijke contractvoorwaarden moest respecteren, terwijl Innova betoogt dat er een nieuw contract is ontstaan waarbij zij eigen tarieven mag hanteren. De kantonrechter moet een oordeel vellen over de vraag of Innova gebonden was aan de oorspronkelijke contractvoorwaarden.

De kantonrechter oordeelt allereerst dat er geen sprake is van een bedrijfsovername: Innova nam wel activa over, zoals het klantenbestand, maar niet alle rechten en plichten van SEPA. Ook blijkt niet dat contractsoverneming is afgesproken in de activaovereenkomst.

De kantonrechter overweegt vervolgens dat uit de huidige wetgeving, waaronder de Besluiten leveringszekerheid Elektriciteitswet 1998 en Gaswet, niet duidelijk blijkt of bij een vrijwillige overname van een klantenbestand ook de bestaande contracten overgaan. De parlementaire geschiedenis suggereert dat een nieuw contract ontstaat, maar de rechtspraak is hierover verdeeld. De landsadvocaat en overige instanties steunen juist het standpunt dat nieuwe tarieven mogen gelden. Per 1 januari 2026 verduidelijkt de Energiewet (en het bijbehorende Energiebesluit) dat leveringsovereenkomsten wél overgaan, maar deze wet heeft geen terugwerkende kracht.

De kantonrechter heeft vijf prejudiciële vragen geformuleerd, waaronder of de contracten bij een vrijwillige overname automatisch overgaan en welke rechtsverhouding ontstaat als dat niet het geval is. Partijen mogen zich bij akte uitlaten over het voornemen om deze vragen te

stellen en over de inhoud ervan. De beslissing in zowel de hoofdzaak als de vrijwaringszaak wordt aangehouden in afwachting van een eventueel antwoord van de Hoge Raad.

N. Gamliël, december 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:21657

Zaaknummer: 11240463 RL EXPL 24-14537

Rechters: I.D. Bellaart

Advocaten: E.A.H. ten Berge, G.L.E. Kemerink op Schiphorst en A.S. Kik-Hartog

Wetsartikelen: 2 en 3 Besluit vergunning levering elektriciteit aan kleinverbruikers en 2 en 3 Besluit vergunning levering gas aan kleinverbruikers

RECHTSPRAAK

Vestiging hypotheekrecht voor schuld van een ander: rechtshandeling anders dan om niet?

Deze zaak draait om de vraag of de curator van een gefailleerde vastgoedonderneming terecht een tweede hypotheekrecht heeft vernietigd op grond van artikel 42 Fw. De rechtbank oordeelt van niet: er is sprake van een rechtshandeling ‘anders dan om niet’ en niet is aangetoond dat de begunstigde wetenschap van benadeling had.

Een aantal jaar voor haar faillissement heeft een gefailleerde een tweede hypotheekrecht gevestigd op haar onroerende zaken ten behoeve van een derde – de (rechtsvoorganger van) gedaagde in deze procedure. Gefailleerde verstrekke deze zekerheid voor een persoonlijke lening van haar bestuurder. De bestuurder trok deze lening aan om de schulden van gefailleerde af te lossen, zo garandeerde hij in de hypotheekakte.

De curator heeft het hypotheekrecht vernietigd op grond van artikel 42 Fw. Gedaagde was het daar niet mee eens. Om de onroerende zaken toch vrij van hypotheek te kunnen verkopen, is de curator met gedaagde overeengekomen dat de verkoopopbrengst in depot zou worden gestort bij de notaris, tot de rechter zich zou hebben uitgelaten over de rechtsgeldigheid van de vernietigingsactie.

De rechtbank oordeelt om te beginnen dat er sprake is van een onverplichte rechtshandeling, omdat zekerheid wordt gesteld zonder dat daarvoor een verplichting bestond. Ook zijn de schuldeisers van gefailleerde volgens de rechtbank benadeeld, omdat de verkoopopbrengst zonder het tweede hypotheekrecht aan de boedel zou zijn toegekomen.

De rechtbank komt vervolgens echter tot het oordeel dat de rechtshandeling anders dan om niet plaatsvond. Uit de hypotheekakte blijkt namelijk dat de geldlening zou worden gebruikt voor aflossing van de schulden van gefailleerde. Nu er sprake is van een rechtshandeling anders dan om niet, is voor een rechtsgeldige actio pauliana eveneens vereist dat de begunstigde – gedaagde in dit geval – wist of behoorde te weten dat de schuldeisers zouden worden benadeeld. De rechtbank oordeelt dat daar geen concrete aanwijzingen voor zijn.

De curator voert nog aan dat de bestuurder feitelijk niet van plan was om de lening te gebruiken ten behoeve van de schuldeisers van gefailleerde. Daar gaat de rechtbank aan voorbij, omdat gedaagde niet op de hoogte was (of behoorde te zijn) van de feitelijke bedoelingen van de bestuurder. De rechtbank oordeelt dat de vestiging van het tweede hypotheekrecht niet rechtsgeldig door de curator is vernietigd. Het depotbedrag komt toe aan gedaagde.

S.J. van den Boogert, december 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 29-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:5486

Zaaknummer: C/16/583469 / HA ZA 24-541

Rechters: A.A.T. van Rens

Advocaten: M.H.M. Deppenbroek en W.T. Broer

Wetsartikelen: 42 Fw

RECHTSPRAAK

Rechtbank verlengt tweemaal de inbewaringstelling

Naar het oordeel van de rechtbank heeft de gefailleerde onvoldoende en tegenstrijdige informatie verstrekt over activa. De rechtbank acht de maatregel van inbewaringstelling nog steeds proportioneel en noodzakelijk om de gefailleerde tot medewerking te bewegen. Ook het subsidiariteitsbeginsel staat aan verlenging niet in de weg. Door de houding van gefailleerde heeft de rechtbank er geen vertrouwen in dat hij de gevraagde informatie vrijwillig gaat aanleveren als hij in vrijheid wordt gesteld. Het risico bestaat dan dat gefailleerde uit het zicht van de curator verdwijnt.

In deze samenvatting staan twee uitspraken centraal die beide betrekking hebben op hetzelfde faillissement en inbewaringstelling.

Eerste verzoek verlenging inbewaringstelling (ECLI:NL:RBDHA:2025:21074)

In de eerste uitspraak, van 20 oktober 2025, verzocht de curator de verlenging van de inbewaringstelling van de gefailleerde die op 22 september 2025 ten uitvoer was gelegd.

De gefailleerde had onvoldoende informatie verstrekt over activa die tot de boedel behoren (o.a. sieraden, horloges, auto's, contant geld, buitenlandse bankrekeningen). De curator stelde dat de gefailleerde niet voldeed aan zijn informatieverplichting ex artikel 105 Fw en dat voortzetting van de inbewaringstelling noodzakelijk was om hem tot medewerking te bewegen. Gefailleerde had weliswaar mondjesmaat informatie aangeleverd, maar had nog steeds geen volledige openheid van zaken gegeven. De curator verwachtte dat als de inbewaringstelling verlengd zou worden, gefailleerde onder de druk daarvan meer informatie zou kunnen verstrekken.

De gefailleerde kwam hiertegen in verweer en stelde dat hij wel heeft meegewerkt en dat verlenging geen toegevoegde waarde heeft. Daarnaast gaf gefailleerde aan dat hij veel makkelijker kan meewerken als hij in vrijheid wordt gesteld. Bovendien heeft gefailleerde

gezondheidsklachten en zou de verzorging in de PI onvoldoende zijn. De rechter-commissaris ondersteunde het verzoek van de curator. Volgens de rechter-commissaris was niet gebleken dat gefailleerde voldeed aan de hem in artikel 105 lid 1 Fw opgelegde verplichtingen.

De rechtbank oordeelt in deze uitspraak van 20 oktober 2025 dat de gronden voor inbewaringstelling nog steeds aanwezig zijn. Gefailleerde schiet tekort in het nakomen van zijn informatieplicht. Zo zijn verstrekte gegevens onvoldoende, incompleet of tegenstrijdig. Verlenging is daarom volgens de rechtbank proportioneel en noodzakelijk om de gefailleerde tot verdere medewerking te bewegen. Gezondheidsklachten zijn niet onderbouwd en wegen niet zwaarder dan het belang van de boedel. Het subsidiariteitsbeginsel staat verlenging niet in de weg, want een lichtere maatregel (zoals schorsing) is niet passend, omdat er geen vertrouwen is dat gefailleerde vrijwillig zal meewerken. De rechtbank verlengt daarom de inbewaringstelling met maximaal 30 dagen, ingaande 22 oktober 2025.

Tweede verzoek verlenging inbewaringstelling (ECLI:NL:RBDHA:2025:22006)

Na deze uitspraak heeft de curator in dit faillissement op 5 november 2025 een tweede verzoekschrift tot verlenging van de inbewaringstelling ingediend. Verlenging van de inbewaringstelling was nodig, omdat de gefailleerde ondanks eerdere druk nog steeds geen volledige en controleerbare informatie had aangeleverd. Daardoor kon de curator de boedel niet op een correcte wijze afwickelen.

De rechtbank oordeelt dat de gronden voor inbewaringstelling nog steeds aanwezig zijn. De gefailleerde heeft onvoldoende en tegenstrijdige informatie verstrekt over activa. De rechtbank acht de maatregel proportioneel en noodzakelijk om de gefailleerde tot medewerking te bewegen. Ook het subsidiariteitsbeginsel staat aan verlenging niet in de weg. Door de houding van gefailleerde heeft de rechtbank er geen vertrouwen in dat hij de gevraagde informatie vrijwillig gaat aanleveren als hij in vrijheid wordt gesteld. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat het risico dat gefailleerde dan uit het zicht van de curator verdwijnt.

De rechtbank verlengt de inbewaringstelling daarom opnieuw met maximaal 30 dagen, aansluitend op de eerdere verlenging.

C.M.A. Knoben, december 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:22006

Zaaknummer: C/09/24/357 F

Rechters: J. Eisses, L. Mundt en A. Tsjanova

Advocaten: H. Weisfelt

Wetsartikelen: 87 Fw, 105 Fw, 5 EVRM en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot ontslag curator in de Vapiano-faillissementen

Niet gebleken van zwaarwegende omstandigheden die het ontslag van de curator rechtvaardigen.

Het ontslagverzoek ex artikel 73 lid 1 Fw was ingediend door de Van der Valk vennootschappen ('verzoeksters'). Hieraan is een lange lijst verwijten ten grondslag gelegd. Onder meer zou de curator onvoldoende beschikbaar zijn geweest, de boedel niet naar behoren beheren en de belangen van de werknemers verwaarlozen. Verder zou de curator onder andere onjuiste mededelingen hebben gedaan in de media, een subliem doorstartvoorstel onterecht van de hand hebben gewezen en geen transparant en eerlijk biedingenproces hebben gecreëerd.

De curator heeft bezwaar gemaakt tegen de ontvankelijkheid van de verzoeksters omdat zij niet allemaal crediteur zouden zijn. De rechtbank neemt daarover echter geen beslissing, omdat het ontslagverzoek op inhoudelijke gronden wordt afgewezen. Daartoe overweegt de rechtbank het volgende.

Artikel 73 Fw is niet bedoeld om het beleid van de curator te laten toetsen. Toezicht op dat beleid wordt immers door de rechter-commissaris uitgeoefend. Beoordeeld moet worden of er zwaarwegende omstandigheden zijn die het ontslag van de curator rechtvaardigen. Zwaarwegende omstandigheden zijn bijvoorbeeld ernstige fouten bij het beheer van de boedel, misdragingen jegens de persoon van de gefailleerde, belangenverstrengeling en frauduleuze handelingen. Van dergelijke zwaarwegende omstandigheden is echter niet gebleken.

Verzoeksters kunnen niet verlangen dat de curator hen op afroep te woord staat, wel dat door of namens de curator adequaat op vragen of mededelingen wordt gereageerd. Verzoeksters hebben bovendien onvoldoende onderbouwd wat in hun ogen als gevolg van onvoldoende beschikbaarheid en bereikbaarheid van de curator is misgegaan.

Verder hoeft de curator zich niet met ieder detail van de operatie bezig te houden. Het is de

taak van de curator om schulden te kwalificeren, te erkennen en te betwisten. Als crediteuren het met de uitkomst niet eens zijn, staan er andere wegen open dan het ontslag van de curator.

De klachten van verzoeksters over het biedingsproces houden overwegend verband met een verschil van inzicht tussen verzoeksters en de curator over een door verzoeksters gewenste doorstart. Uit de gewisselde correspondentie stijgt het beeld op dat verzoeksters en hun advocaat met grote vasthoudendheid hebben geprobeerd om verzoeksters te positioneren als enige overnamekandidaat en dat de curator in weerwil van die pogingen een competitief biedingsproces heeft willen bewerkstelligen. De curator heeft daarbij willen voorkomen dat andere kandidaten door verzoeksters op een oneigenlijke manier uit de race werden gereden, bijvoorbeeld door buiten de curator om contact op te nemen met verhuurders en de Belastingdienst. Dat de curator de contacten met verzoeksters af en toe heeft afgehouden, is tegen die achtergrond te begrijpen. Tegen die achtergrond is ook te billijken dat de curator stevig positie heeft gekozen, bijvoorbeeld door middel van (het dreigen met) aansprakelijkstellingen. Dat is niet 'onbetamelijk' of 'curator-onwaardig'.

Verder constateert de rechtbank dat het 'sublieme bod' dat de curator heeft afgewezen, ruim buiten de biedingstermijn is uitgebracht en nadat de curator al overeenstemming had bereikt over verkoop aan een derde. Verzoeksters mochten niet verwachten dat de curator reeds gemaakte afspraken zou schenden om een te laat binnengekomen bod te faciliteren.

Het staat de curator vrij om, als hij daarvoor gronden aanwezig acht, pandrechten te betwisten en/of te verzoeken om een afkoelingsperiode. Dit levert op zichzelf geen misbruik van recht op. De mededelingen die de curator hierover in de media heeft gedaan, zijn niet onjuist. Voorts overweegt de rechtbank dat de curator primair de hoogste netto-opbrengst voor de boedel dient na te streven. Dat dit kan leiden tot teleurstelling onder de werknemers, is geen zwaarwegende omstandigheid die de curator kan worden aangerekend. Tot slot neemt de rechtbank in acht dat de rechter-commissaris heeft geconcludeerd dat de curator zijn taak behoorlijk verricht en dat er geen omstandigheden zijn die het verzochte ontslag rechtvaardigen.

Op basis van het voorgaande, beslist de rechtbank dat van zwaarwegende omstandigheden die vervanging van de curator rechtvaardigen niet is gebleken. Het ontslagverzoek wordt daarom afgewezen.

K.C.S. Meekes, november 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:13206

Zaaknummer: C/10/708137/ HA RK 25-992

Rechters: P.D. Olden

Advocaten: A.C.L. Bener, C.J.G.M. van Meggelen en W.H.A.M. van den Muijsenbergh

Wetsartikelen: 73 Fw

RECHTSPRAAK

Hof houdt vordering verklaring voor recht tot erkenning vordering aan, mede omdat onduidelijk is hoe het faillissement wordt afgewikkeld

Kroatische schuldeiser vordert een verklaring voor recht tot erkenning van een vordering. De vraag of dit in strijd is met artikel 26 Fw blijft voorlopig onbeantwoord.

Brodotrogir is een rechtspersoon naar Kroatisch recht en exploiteert een scheepswerf. Barkmeijer Stroobos B.V. exploiteerde in Nederland een scheepswerf en is failliet gegaan. De curator in dat faillissement is partij bij dit geschil.

Brodotrogir investeerde in de afbouw van een schip na het faillissement van een andere partij, Scheepswerf Peters B.V. Daarvoor sloot Brodotrogir overeenkomsten met diverse toeleveranciers, waaronder Barkmeijer Stroobos B.V. De samenwerking verliep niet vlekkeloos. Diverse toeleveranciers zijn een arbitrageprocedure tegen Brodotrogir begonnen, wat ertoe leidde dat Brodotrogir een som van ruim elf miljoen euro moest betalen aan diverse toeleveranciers.

Toen Barkmeijer Stroobos B.V. failliet ging, heeft Brodotrogir een forse claim ingediend in het faillissement. Onduidelijk is waar deze claim uit voortvloeit. Brodotrogir heeft een procedure tegen de curator aanhangig gemaakt en vordert een verklaring voor recht dat de vordering die zij ter verificatie heeft ingediend, door de curator moet worden erkend. Tevens vordert zij dat de vordering op de lijst van erkende preferente vorderingen moet worden geplaatst.

De rechtbank heeft de vordering van Brodotrogir niet-ontvankelijk verklaard. De rechtbank kwam tot dit oordeel op grond van artikel 26 Faillissementswet dat bepaalt dat een vordering alleen tegen de gefailleerde kan worden ingesteld door aanmelding ter verificatie en dat een verklaring voor recht dus niet mogelijk is. Een belangrijk detail is dat in deze procedure onduidelijk is of er wel een slotverificatievergadering plaatsvindt.

In hoger beroep voert Brodotrogir aan dat zij belang heeft bij toewijzing van de vordering,

omdat een niet incasseerbare vordering in Kroatië fiscale voordelen oplevert. Dat kan alleen als dat in rechte is vastgesteld. Zonder verificatie is dat volgens Brodotrogir niet het geval. De curator betwist dat dat het geval is, de uiteindelijke opheffing maakt de vordering oninbaar.

Het hof stelt dat niet duidelijk is hoe het faillissement wordt afgewikkeld. Enerzijds verklaart de curator dat er geen uitkering aan concurrerende schuldeisers zal plaatsvinden, anderzijds verklaart de curator dat er een tussentijdse verificatievergadering heeft plaatsgevonden. Het hof overweegt dat zowel in het geval dat er een voorlopige verificatievergadering heeft plaatsgevonden, als in de situatie dat er gekozen wordt voor vereenvoudigde afwikkeling van het faillissement, Brodotrogir gewezen moet worden op de mogelijkheid tot het instellen van een renvooiprocedure, ex artikel 137a lid 1 dan wel 137b lid 3 en 122 lid 1 Fw. Uit de stellingen van partijen blijkt niet waarom Brodotrogir de door haar gepretendeerde vordering niet op grond van de renvooiprocedure heeft voorgelegd of alsnog kan voorleggen. Het hof geeft partijen gelegenheid zich hierover uit te laten.

Ook stelt het hof dat Brodotrogir niet voldoende de gelegenheid heeft gehad om te reageren op de verweren van de curator over het ontbreken van voldoende belang. Het hof stelt Brodotrogir in de gelegenheid om haar belang bij een beoordeling door een Nederlandse rechter te onderbouwen. Het hof merkt op dat de Kroatische belastingdienst geen partij is bij het geschil en dat de belastingdienst op grond van het toepasselijke Nederlandse procesrecht niet gebonden is aan een uitspraak. Wordt dus vervolgd.

H. Boven, december 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:7252

Zaaknummer: 200.349.083/01

Rechters: A.A.J. Smelt, J.H. Kuiper en J. Smit

Advocaten: T. Bezmalinovic en J.W. de Vries

Wetsartikelen: 37 Fw, 137a lid 1 Fw, 137b lid 3 Fw en 122 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot faillietverklaring door het hof bekrachtigd

Het hof stelt vast dat niet summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van verzoekster, waardoor de faillissementsaanvraag niet kan worden gehonoreerd.

Het Hof Den Haag behandelt het hoger beroep van verzoekster tegen de beschikking van de rechtbank Den Haag van 18 maart 2025, waarbij het verzoek om verweerster in staat van faillissement te verklaren is afgewezen.

De rechtbank oordeelde dat het vorderingsrecht van verzoekster niet (summierlijk) kan worden vastgesteld. Verzoekster stelt dat verweerster een koopovereenkomst tussen hen heeft erkend en dat verweerster een betalingsverplichting van € 40.000 heeft. Volgens verzoekster verkeert verweerster in de toestand van te hebben opgehouden te betalen. Verweerster betwist de vordering en dat zij verkeert in de toestand van te hebben opgehouden te betalen, waarbij verweerster wijst op een gebrek aan bewijs voor de gestelde koopovereenkomst.

Het hof overweegt, aan de hand van de feiten en omstandigheden, als volgt. Verzoekster en verweerster hebben in 2020 een intentieverklaring ondertekend over een beoogde doorstart, waarbij verzoekster inventaris, licenties en klanten zou inbrengen ter waarde van € 40.000. Volgens verzoekster is later afgesproken dat verweerster de benodigde apparatuur voor dat bedrag heeft gekocht, maar de intentieverklaring noemt dit bedrag als totale inbrengwaarde, zonder toelichting hoe dit zich verhoudt tot een koopovereenkomst.

Er is geen schriftelijke koopovereenkomst overgelegd en het is onduidelijk wanneer een dergelijke overeenkomst zou zijn gesloten. De door verzoekster genoemde data over levering en betalingen zijn tegenstrijdig. De genoemde eerste betaling uit december 2020 houdt volgens de intentieverklaring verband met een aandelenovername. Ook een e-mailbericht uit diezelfde periode bevat geen erkenning van een koopovereenkomst, maar verwijst naar een aandelenconstructie.

Verweerster geeft daarnaast aan dat haar bestuurder niet is geïnformeerd over de e-mailcorrespondentie en plaatst dit alles in de context van een langer lopend conflict, waarvan de faillissementsaanvraag volgens haar het sluitstuk vormt.

Het beroep van verzoekster op een passage uit het eerdere verweerschrift leidt niet tot een andere conclusie, omdat die passage niet ziet op een koopovereenkomst maar op de mislukte doorstart en de gevolgen daarvan.

Het hof concludeert dat niet kan worden uitgegaan van het bestaan van een koopovereenkomst en daarmee evenmin van een vorderingsrecht. De vordering kan niet na een kort en eenvoudig onderzoek worden vastgesteld, zodat niet summierlijk is gebleken dat verzoekster een vordering heeft. De steunvorderingen hoeven daarom niet te worden beoordeeld en de eerdere beschikking wordt bekrachtigd.

Uiteindelijk bekrachtigt het hof de beschikking van de rechtbank Den Haag, waarbij de faillissementsaanvraag wordt afgewezen.

E. Ayerdem, november 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 20-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2001

Zaaknummer: 200.352.816/01

Rechters: J.M. van der Klooster, H.J. van Harten en A.J. Swelheim

Advocaten: C.N.M. Kras en O.J.W. Reijnders

Wetsartikelen: 1 Fw en 6 Fw

RECHTSPRAAK

Kort geding: beslag op woning na vernietiging verkoop aan zoon blijft in stand (art. 2:248 lid 9 BW)

Een curator vernietigt de verkoop van een woning door de bestuurder van de failliet aan diens zoon, omdat de verkoop kort voor faillissement onder de getaxeerde waarde plaatsvond met het oogmerk de verhaalsmogelijkheden van de curator te beperken. De voorzieningenrechter acht aannemelijk dat aan alle vereisten van artikel 2:248 lid 9 BW is voldaan en wijst de vordering van de zoon tot opheffing van het conservatoir beslag op de woning af.

Feiten

De zaak speelt zich af in de context van het faillissement van een vennootschap waarvan de vader van eiser (de zoon) indirect bestuurder is. Vlak voor het faillissement verkoopt en levert de vader de ouderlijke woning aan zijn zoon voor een koopprijs van € 380.000, terwijl een taxatierapport de marktwaarde van de woning stelt op € 549.000.

De vennootschap wordt een maand na de levering van de woning op eigen verzoek failliet verklaard. De curator van de failliete vennootschap constateert dat in de jaren voor het faillissement in totaal meer dan € 1 miljoen van de vennootschap naar de vader is overgeboekt zonder duidelijke grondslag en dat niet is voldaan aan de deponerings- en administratieplicht. Uit de administratie blijkt dat de vader voor het faillissement is geadviseerd de woning voor de taxatiewaarde aan zijn zoon te verkopen en de overwaarde aan te wenden voor een deal met de curator.

Drie maanden na het faillissement verkoopt de zoon de woning aan een derde voor € 635.000. De curator van de failliete vennootschap vernietigt de koopovereenkomst tussen vader en zoon op grond van artikel 2:248 lid 9 BW en laat conservatoir beslag leggen op de woning. De zoon heeft inmiddels een andere woning gekocht en moet de 'oude' woning leveren om de nieuwe woning te kunnen afnemen. De zoon vordert in kort geding opheffing van het door de curator gelegde conservatoire beslag op de woning, zodat hij aan zijn leveringsverplichtingen

richting de kopers kan voldoen.

Beoordeling

Bij een vordering tot opheffing van conservatoir beslag (art. 705 lid 2 Rv) moet de voorzieningenrechter beoordelen of summierlijk blijkt van de ondeugdelijkheid van het door de beslaglegger ingeroepen recht, en daarnaast een belangenafweging maken tussen beslaglegger en beslagene.

De voorzieningenrechter acht het voldoende aannemelijk dat de vader als bestuurder aansprakelijk is voor het boedeltekort. De curator heeft namelijk concreet toegelicht dat de bestuurder zowel de deponeringsplicht als de administratieplicht heeft geschonden, waardoor onbehoorlijke taakvervulling wordt vermoed een belangrijke oorzaak van het faillissement te zijn. Tegenover de door de curator gegeven weerlegging van de door de vader aangevoerde oorzaken (vertrek belangrijke partner, nasleep coronacrisis) ziet de rechter geen reden om aan dat vermoeden te twifelen.

De verkoop van het ouderlijk huis door de vader aan zijn zoon wordt aangemerkt als een onverplichte rechtshandeling. Door de verkoop is de verhaalspositie van de curator wezenlijk verslechterd. Andere substantiële verhaalsobjecten zijn niet of nauwelijks traceerbaar. Cruciaal voor de toepassing van artikel 2:248 lid 9 BW is het oogmerk van de bestuurder op de vermindering van dat verhaal. De rechter ziet dat oogmerk bevestigd in het advies van de financieel adviseur van de vader kort voor de verkoop. Dat de zoon volgens eigen zeggen niet op de hoogte was van de financiële situatie van de vennootschap of van de bedoeling achter de verkoop, staat toepassing van artikel 2:248 lid 9 BW niet in de weg. Het gaat om het oogmerk van de bestuurder, niet om de wetenschap van de wederpartij.

De voorzieningenrechter oordeelt dat het summierlijk aannemelijk is dat de buitengerechtelijke vernietiging van de koopovereenkomst door de curator op grond van artikel 2:248 lid 9 BW rechtsgeldig is. In de belangenafweging erkent de voorzieningenrechter dat de zoon zwaarwegende persoonlijke en financiële belangen heeft. Daar tegenover staat dat de woning het enige substantiële verhaalsobject is voor de aanzienlijke vordering van de curator. De belangen van de gezamenlijke schuldeisers wegen in deze context zwaarder dan die van de individuele zoon. De voorzieningenrechter wijst de vordering tot opheffing van het conservatoir beslag af. Het beslag op de woning blijft in stand.

R.T.C.A. van Zutphen, december 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:13220

Zaaknummer: C/10/707576 / KG ZA 25-980

Rechters: Th. Veling

Advocaten: W. Boeters en S. Soyçiçek

Wetsartikelen: 248 lid 9 Fw